

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Z.Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, Staroměstské nám. 6, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2011 čj. 25017/2011-83/1702,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 18. 7. 2011 čj. 25017/2011-83/1702 a usnesení Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 14. 6. 2011 čj. 7624/UP/2011/Vm, 9918/UP/2011/Vm se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobu domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen krajský úřad) ze dne 14. 6. 2011 čj. KrÚ-7624/UP/2011/Vm, 9918/UP/2011/Vm. Tímto rozhodnutím krajský úřad podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání deklaratorního rozhodnutí podané dne 4. 5. 2011 a doplněné dne 1. 6. 2011. Změna výroku rozhodnutí krajského úřadu provedená žalovaným v odvolacím řízení spočívala ve vypuštění pasáže týkající se příslušnosti krajského úřadu.

Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné vyjádřil nesouhlas s tvrzením krajského úřadu, že z důvodu, že nebylo možno žádosti vyhovět, se proto stala zjevně právně nepřipustnou. Žalobce má za to, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že řízení bylo zastaveno bez zákonného důvodu, bylo jeho povinnosti napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaný takto

nepostupoval a přezkoumávané usnesení potvrdil na základě zcela jiné skutečnosti. Žalovaný uvedl, že žádost je zjevně právně nepřipustná, neboť v případě nabytí právní moci rozhodnutí se v žádném případě nejedná o právní vztah, neboť nabytím právní mocí žádný právní vztah nevzniká ani nezaniká, neboť právní vztahy vznikají nebo zanikají již rozhodnutím jako takovým a nelze tedy ve věci otázky nabytí či nenabytí právní moci rozhodnutí vydat rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu. Žalovaný tak vymezil nový důvod pro zastavení řízení o žádosti žalobce, důvody rozhodnutí krajského úřadu označil za nezákonné a sám rozhodl o tom, že řízení se zastavuje z jiného důvodu, než z jakého řízení zastavil krajský úřad. Žalobce tak byl zásadním způsobem zkrácen na svých právech, protože mu nebyla dána možnost se k novému důvodu pro zastavení řízení vyjádřit a proti novému rozhodnutí se odvolat.

Žalobce má za to, že názor žalovaného, že nabytím právní moci žádný právní vztah nevzniká ani nezaniká, je nesprávný. Předmětem žádosti žalobce není otázka nabytí či nabývání právní moci jako vlastnosti rozhodnutí, ale otázka, zda tuto vlastnost posuzované rozhodnutí v jistém čase má či nikoliv, neboť v tomto případě nastaly názorové rozdíly a je v odůvodněném zájmu žalobce o této otázce rozhodnout. Postupem žalovaného dle názoru žalobce došlo k tomu, že byly bez opory v právu zúženy případy, kterých se ust. § 142 správního řádu týká. Podle tohoto ustanovení lze rozhodovat nejen o existenci či neexistenci právního vztahu, ale i o existenci či neexistenci právního stavu, například jedná-li se v konkrétním případě o stavbu či nikoliv, pokud tuto skutečnost nelze určit jinak, zda a kdy nabyla veřejnoprávní smlouva účinnosti a podobně.

Žalobce dále má za to, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Obsah žalovaného rozhodnutí potvrzuje, že žalovaný v rámci odvolacího řízení napadené usnesení i z jiných hledisek uvedených ust. § 89 odst. 2 správního řádu skutečně nepřezkoumal.

Žalobce dále poukazuje na to, že krajský úřad o jeho žádosti rozhodl usnesením, ačkoliv pokud dospěl k závěru, že žádosti žalobce nelze vyhovět, bylo jeho povinností v této věci vydat rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu. Krajský úřad tedy nejen že žádost nesprávně označil za zjevně právně nepřipustnou, ale rozhodl o ní také nezákonnou formou a podle chybného právního ustanovení. K těmto vadám žalovaný v rámci přezkoumávání napadeného usnesení nepřihlédl a vydal tak rozhodnutí, které již z tohoto hlediska je nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že řízení krajský úřad zastavil z důvodu uvedeného v § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Ministerstvo dospělo k závěru, že krajský úřad nepochybil, když podle tohoto ustanovení řízení zastavil. Slova, která byla z výroku usnesení vypuštěna, se týkala příslušnosti krajského úřadu k vydání rozhodnutí, nikoliv důvodů pro jeho vydání. K názoru žalobce, že podle § 142 odst. 1 správního řádu lze rozhodovat nejen o existenci či neexistenci právního vztahu, ale i o existenci či neexistenci právního stavu, žalovaný uvádí, že tento svůj extenzivní výklad žalobce nijak nezdůvodňuje.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 30. 12. 2009 vydal Městský úřad Vrchlabí, stavební úřad (dále jen stavební úřad) rozhodnutí č.j. SÚ 121888/2009-5 sp.zn. výst. 21888/2009/Bu, kterým k žádosti žalobce podle § 124 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, stanovil, že kolaudační souhlas na stavbu „stavební úpravy

objektu čp. 114 pro účely zřízení provozovny restaurace - restaurační provoz s umístěním provozu herny, kavárny a kulečnickové herny ve Vrchlabí, (dále jen stavba) lze vydat jen po provedení zkušebního provozu s tím, že předmětem zkušebního provozu je restaurační činnost v prvním a druhém nadzemním podlaží objektu. Současně byly stanoveny podmínky pro zkušební provoz.

Podáním ze dne 12. 1. 2010 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že napadá pouze část výroku rozhodnutí, a sice podmínku č. 2, kterou stavební úřad stanovil, že po dobu zkušebního provozu bude provozní doba provozovny v noční době maximálně do 22 hodin. Současně napadl i tu část odůvodnění předmětného rozhodnutí, která se k této části výroku vztahuje. Současně žalobce uvedl, že se vzdává práva odvolání proti zbývajícím částem napadeného rozhodnutí stavebního úřadu s tím, že tato zbývajících část rozhodnutí nabývá právní moci, neboť žalobce je jediným účastníkem řízení, který má právo se proti předmětnému rozhodnutí odvolat.

O tomto odvolání rozhodl krajský úřad rozhodnutím ze dne 3. 6. 2010 č.j. 2573/UP/2010/Vm tak, že rozhodnutí stavebního úřadu v celém rozsahu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Po vydání tohoto rozhodnutí žalobce podáním ze dne 18. 6. 2010 vzal žádost o provedení zkušebního provozu zpět.

Na základě zpětvzetí žádosti stavební úřad rozhodnutím ze dne 23. 6. 2010 č.j. SÚ/21888/2009-11 sp.zn. výst. 21888/2009/Bu řízení o žádosti žalobce o povolení zkušebního provozu podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) stavebního řádu zastavil.

Odvolání žalobce se proti tomuto usnesení stavebního úřadu bylo zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu ze dne 18. 11. 2010 č.j. 14729/UP/2010/Vm a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno.

Podáním ze dne 1. 5. 2011 žalobce požádal krajský úřad, aby vydal deklaratorní rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, jímž by stanovil, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 12. 2009 nabylo kromě podmínky č. 2 podle § 73 odst. 1 správního řádu právní moci na základě toho, že žalobce se práva odvolání proti zbývajícím částem tohoto rozhodnutí podáním ze dne 12. 1. 2010 vzdal.

Krajský úřad na tuto žádost reagoval sdělením ze dne 25. 5. 2011 č.j. 7624/UP/2011/Vm, kterým žalobci sdělil, že požadavku na vydání deklaratorního rozhodnutí nelze vyhovět, neboť podle jeho názoru rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 12. 2009 právní moci nikdy nenabylo.

Žalobce na toto sdělení reagoval podáním ze dne 30. 5. 2011, ve kterém vyjádřil nesouhlas s obsahem tohoto sdělení a uvedl, že trvá na tom, aby krajský úřad k jeho žádosti ze dne 1. 5. 2011 zahájil řízení podle § 142 správního řádu a rozhodl o ní.

Následně krajský úřad dne 14. 6. 2011 vydal rozhodnutí č.j. 7624/UP/2011/Vm, 9918/UP/2011/Vm, kterým řízení o žádosti žalobce ze dne 1. 5. 2011 zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť shledal, že žádost je zjevně právně nepřipustná. Krajský úřad v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že stanovené podmínky pro provedení zkušebního provozu jsou v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu vedlejším ustanovením výroku, který nestojí samostatně, ale tvoří jednotný a nedílný celek s hlavním ustanovením. Podmínka č. 2, proti které se žalobce odvolal, je součástí výrokové části, a proto odvolání, byť pouze proti jedné z podmínek rozhodnutí, je odvoláním do výrokové části rozhodnutí, a proto podle ust. § 85 odst. 1 správního řádu má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku nenastává právní moc, vykonatelnost ani jiné právní

účinky rozhodnutí. Nebyly tedy splněny podmínky uvedené v ustavení § 82 odst. 3 správního řádu. Krajský úřad proto dospěl k názoru, že žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí nelze vyhovět, tudíž se jedná o žádost zjevně právně nepřipustnou.

Žalobce podal proti tomuto usnesení odvolání, ve kterém uvedl, že trvá na svém názoru, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 12. 2009 nabylo kromě podmínky č. 2 právní moci, neboť se žalobce práva odvolání proti zbývajícím částem tohoto rozhodnutí vzdal. Na tom nic nemůže změnit ani to, že krajský úřad v rámci odvolacího řízení zrušil celé rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobce dále uvedl, že krajský úřad řízení zastavil s odůvodněním, které nemůže obstát, neboť důvodem nemůže to být tvrzení krajského úřadu, že rozhodnutí stavebního úřadu jako celek právní moci nenabylo. Tímto tvrzením krajský úřad sice reaguje na žádost žalobce, ale nikoliv formou vyžadovanou v ust. § 142 odst. 1 správního řádu, tedy nikoliv rozhodnutím.

Právně nepřipustnou žádostí ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu je podle názoru žalobce žádost, jíž je požadováno zahájení řízení, které z důvodu absence zákonného podkladu či zákonem výslovně uvedených objektivně existujících překážek zahájit nelze. V daném případě takové důvody neexistují, protože podání žádosti ust. § 142 odst. 1 správního řádu připouští a podat ji může každý, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv. Žalobce svoji žádost odůvodnil tím, že rozhodnutí je nezbytné k tomu, aby v rámci probíhajícího řízení o správním deliktu prokázal, že předmětná stavba byla užívána v souladu se zákonem, tedy na základě pravomocného rozhodnutí o zkušebním provozu.

Krajský úřad se v odůvodnění napadeného usnesení zabýval prakticky pouze důvody, na základě kterých dospěl k závěru, že rozhodnutí stavebního úřadu nenabylo právní moci, což by však bylo možné pouze za situace, pokud by o žádosti žalobce a krajský úřad rozhodl tak, že by vydal deklaratorní rozhodnutí o tom, že toto rozhodnutí stavebního úřadu právní moci nenabylo. Napadené usnesení tedy neobsahuje důvody, na základě kterých by bylo možné dospět k výroku.

O tomto odvolání rozhodlo Ministerstvo pro místní rozvoj žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 7. 2011 č.j. 25017/2011-83/1702 tak, že rozhodnutí krajského úřadu změnilo, když z jeho textu vypustilo údaje o příslušnosti krajského úřadu a ve zbytku usnesení krajského úřadů potvrdilo. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že nemohlo souhlasit s tvrzením krajského úřadu, že z důvodu, že nebylo možno žádosti vyhovět, se stala zjevně právně nepřipustnou.

Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce žádostí požadoval deklaratorní rozhodnutí o tom, zda rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 12. 2009 nabylo právní moci. Právní moc však je pouze jedním z účinků rozhodnutí ve smyslu § 73 správního řádu. V žádném případě se tedy nejedná o právní vztah. Právní mocí žádný právní vztah ani nevzniká ani nezaniká, neboť právní vztahy vznikají nebo zanikají již rozhodnutím jako takovým. Tyto právní vztahy se nabytím právní moci rozhodnutí v souladu s § 73 odst. 2 správního řádu stávají závaznými. Vzhledem k tomu, že právní moc rozhodnutí není právním vztahem, nelze vydat ve věci otázky nabytí či nenabytí právní moci rozhodnutí § 142 odst. 1 správního řádu. Z tohoto důvodu se jedná o žádost zjevně právně nepřipustnou ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu. Krajský úřad proto nepochybil, když podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil řízení o této žádosti. Z těchto důvodů žalovaný rozhodl, jak bylo shora uvedeno.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

V první řadě se musel soud zabývat námitkou žalobce, podle níž nebyly správní orgány oprávněny řízení o žádosti zastavit jako o žádosti zjevně právně nepřipustné, ale měly ji věcně projednat. Tuto námitku soud shledal důvodnou a vycházel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 2 As 74/2007-55, publikovaného pod č. 1633/2008 Sb. NSS. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*zjevná právní nepřipustnost*“ představuje neurčitý právní pojem, který je však nutno vykládat restriktivním způsobem. Podle ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu totiž takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví. Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. Komentář ke správnímu řádu (J. Vedral: Správní řád – komentář, Polygon, 2006, str. 315 a násl.) jako příklady zjevné právní nepřipustnosti uvádí např. situaci, kdy o přiznání oprávnění vázaného na dosažení určitého věku žádá osoba, která této hranice nedosáhla, příp. žádost o přiznání určitého oprávnění, které může získat toliko právnická osoba, podá osoba fyzická. „Smyslem tohoto ustanovení je to, aby se takovou žádostí, u které je zcela zjevné, že jí nemůže být vyhověno, neboť to právní úprava neumožňuje, správní orgán nemusel po věcné stránce zabývat, neboť by to bylo zjevně bezpředmětné a výsledek řízení by byl naprosto stejný ... Žádost může být kvalifikována jako zjevně nepřipustná, pokud při jejím posuzování nebude správní orgán muset uplatňovat správní uvážení, resp. vykládat neurčité právní pojmy. V takovém případě by podle ustanovení § 45 odst. 3 postupovat nešlo a správní orgán by musel žádost posuzovat meritorně a teprve na základě proběhlého správního řízení ji případně zamítnout rozhodnutím podle § 67 odst. 1.“

V daném případě soud nemohl přehlédnout fakt, že žalovaný spatřoval zjevnou právní nepřipustnost žádosti ve faktu, že deklaratorním rozhodnutím podle § 142 odst. 1 správního řádu nelze rozhodnout o tom, že určité rozhodnutí bylo po určitou dobu v právní moci. Tento důvod přitom krajský úřad ve svém rozhodnutí vůbec nezmiňoval – ač jde tedy podle žalovaného o zcela zjevný důvod nepřipustnosti, každému zřejmý na první pohled, krajskému úřadu tento důvod zřejmý nebyl. Již tento fakt sám o sobě signalizuje, že posouzení podané žádosti jako zjevně právně nepřipustné není zcela přiléhavé.

Podle § 142 odst. 1 správního řádu *správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo*. Toto ustanovení tedy výslovně nevylučuje, že by se deklaratorní rozhodnutí vydané podle tohoto ustanovení mohlo vztahovat k otázce právní moci určitého rozhodnutí. Žalovaný nemožnost vydání deklaratorního rozhodnutí nevyvozuje přímo z doslovného znění zákona, ale teoretickými úvahy o tom, zda nabytím právní moci může nebo nemůže vzniknout právní vztah. Soud nechce správnost těchto úvah nijak zpochybňovat, ale přesto je nutno vidět, že nejde o právní úvahu triviální, podobného typu, jako bylo zmíněno shora (žadatel je osobou právnickou a nikoli fyzickou, žadatel nedosáhl potřebného věku). Aplikace ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu je vyhrazena skutečně jen pro krajní případy, kdy je nemožnost vyhovění žádosti zcela zřejmá každému, i právnímu laikovi, a kterou není třeba nijak dokazovat, a u níž je právní úvaha možno omezit na prostou aplikaci doslovného znění právní normy (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2008, čj. 2 As 8/2008-39, publikován pod č. 1657/2008 Sb. NSS).

Ani důvody uváděné krajským úřadem nemohou vést k závěru o zjevné právní nepřipustnosti žádosti. Krajský úřad totiž založil své rozhodnutí na nemožnosti podání samostatného odvolání proti jedné z podmínek rozhodnutí stavebního úřadu o povolení zkušebního provozu. I jeho důvody tedy spočívají na netriviální právní úvaze, nadto jde o úvahy, k nimž je zapotřebí znalost průběhu příslušného správního řízení, kterou je možno učinit jedině na základě prostudování správního spisu. Ani v tomto případě tedy nejde o důvody zřejmé každému na první pohled.

Soud tedy uzavírá, že správní orgány měly skutečně žádost věcně projednat a rozhodnout o ní a nemohly řízení o ní bez dalšího zastavit. Žaloba tedy byla podána důvodně a soudu nezbylo než jí vyhovět. Vzhledem k tomu, že důvod, pro nějž soud žalobě vyhověl, dopadá i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil soud i rozhodnutí krajského úřadu.

Soud za této situace nemohl meritorně přezkoumat důvodnost dalších žalobních námitek, neboť šlo o námitky směřující k meritů věci, které by mohly být soudem posouzeny jedině v případě, pokud by správní orgány vydaly meritorní rozhodnutí, což však vedeny nesprávným předpokladem o zjevné právní nepřipustnosti žádosti neučinily.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč. Soud nemohl žalobci přiznat jím požadovaných 1.500,- Kč „za sepsání žaloby“, neboť náklady řízení spočívající v nákladech na právním zastoupení lze přiznat účastníkům řízení pouze tehdy, pokud byli v řízení zastoupeni advokátem, v daném případě však žalobce v řízení jednal osobně a zastoupen nebyl ani advokátem ani obecným zmocněncem. Je nutno též poznamenat, že vynaložení této částky žalobce ani nijak neprokázal – byť v tomto ohledu odkazuje na přiloženou fakturu, současně s žalobou ji soudu nezaslal. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. července 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu